

Bouwen en breken

Een kunstenares interviewen over kunst in haar omgeving? Bij Marjolein Berger-Vos (19840102) komt dan niet alleen haar werk aan de orde, maar ook de zaken die haar inspireren. Via beeldhouwworkshops bij haar bedrijf IntoTuition probeert ze deelnemers zich bewust te laten worden van hun eigen innerlijk proces.

'In 2003 kwam ik een advertentie tegen waarin beeldhouwlessen werden aangeboden. Ik was van jongs af aan met creatieve dingen bezig, dus ik dacht dat ik maar eens lessen moest gaan nemen. Al snel werd het een activiteit waar ik me met hart en ziel in kon storten. Langzaam werd duidelijk dat beeldhouwen in belangrijke mate mijn verdere professionele leven zou gaan bepalen. Ik ben blij dat, inmiddels zo'n tien jaar later, mijn opvattingen over beeldhouwen echt tot wasdom zijn gekomen. In vervolg op mijn stap destijds, heb ik IntoTuition opgericht.

Met mijn bedrijf IntoTuition verzorg ik beeldhouwworkshops voor organisaties en particulieren. Daarnaast vind ik het belangrijk om zelf regelmatig te beeldhouwen. Mijn ervaringen tijdens mijn eigen proces gebruik ik weer voor de workshops. Het gaat niet om het maken van kunst of het mooiste beeld, maar om het vinden van je eigen weg. Wat kom je tegen, word je daar blij van of zit het je letterlijk in de weg? Hoe ga je om met weerstand en hoe blijf je liefdevol voor je zelf?

Vanuit je opvoeding, groei je op met bepaalde kaders over hoe je te leven hebt. Wat je wel en niet moet doen. Op een gegeven moment merk je dat het niet meer zo vanzelfsprekend is om binnen deze kaders verder te leven. Ze passen niet meer bij je

eigen ontwikkeling en je wereldbeeld. Belangrijk is dus om te leren wat voor jou persoonlijk wel klopt en waar je beter afscheid van kan nemen. Ik deed vaak wat ik dacht dat anderen van mij verwachtten, in plaats van dat ik deed wat juist voelde voor mijzelf. Ik probeer nu heel bewust naar die processen te kijken en meer te handelen vanuit mijn innerlijke waarden.'

Individu en systemen

'Het gevoel dat de oude manier van leven niet meer voldoet, is ook iets dat je breed terugziet in de maatschappij. Het financiële systeem, onze voedselketen, het energievraagstuk: veel mensen voelen dat de huidige systemen niet langer passen. Het houdt me enorm bezig hoe ik mij als individu tot die systemen verhoud, want ik ben er net zo goed onderdeel van. Het valt niet altijd mee om trouw te blijven aan wat je voelt. Daardoor kom je onvermijdelijk ook terecht in worstelingen met je herkomst, je gezin, je werkring, etc. Dat voelt soms als een spagaat. Het is dan belangrijk is om te proberen mild naar jezelf en je omgeving te blijven. De systemen veranderen als de mensen zelf veranderen.

Wanneer mensen met een beeld beginnen, hebben ze sterk het gevoel dat het beeld iets moet worden, waarmee ze voor de dag kunnen komen. De spanning daarvan is alom

Wit Licht

*Omgeven door vele lagen
liet de kern zich lastig zien
Laag na laag
kwam zachtjes los
Als een strijd die niet meer
hoefde te worden gestreden
Alleen nog de essentie
Liefdevol, puur
Wit Licht*

Marjolein Berger-Vos

Albast, 2012

voelbaar. Ik probeer die spanning weg te laten vloeien. Het beeld hoeft nergens op te lijken, ga de vorm van de steen volgen, welke vorm of beweging voelt goed voor je? Het gaat erom los te komen van de verwachtingen die je jezelf oplegt. Dan zie ik dat mensen meer plezier hebben, meer durven en uiteindelijk precies weten welke kant ze uit willen.

Door uitsluitend vanuit je ratio te handelen, verlam je je creativiteit. Ik ben zelf allengs vrijer gaan werken en laat de neiging van mijn ratio om tot herkenbare vormen te komen, elke keer weer los. Het gaat voor mij nu veel meer om de intentie: schoonheid, liefde, licht en ruimte.'

Afbreken kán

'Ik heb moeten leren te accepteren dat er stukken kunnen afbreken. Het heeft geen enkele zin daarover lang bedroefd te zijn. Maar je hersenen willen het proces weer

dood gaat aan vrijheid. Door te focussen op wat buiten 'je perken' ligt, verlam je jezelf, want het ligt immers niet binnen je bereik. Het gaat erom denk ik om je verantwoordelijkheid te nemen voor de mogelijkheden die je wel hebt. Op het eerste gezicht lijken die mogelijkheden beperkt. Ga je naar binnen, maak je ruimte, dan krijg je nieuwe perspectieven en kun je opeens andere verbindingen maken. Breekt er een stuk af, wat we vaak betitelen als dat er iets fout gaat, dan gaat het erom de oude vorm los te laten en op zoek te gaan naar die nieuwe verbindingen. Zowel het beeld als de mens komt vaak sterker uit dat proces. Het is mooi als mensen dit tijdens een workshop mogen ervaren. Voor mij blijft het een proces waar ik elke keer weer heel bewust doorheen heb te gaan.

Ik heb geen favoriet kunstwerk. Het gaat erom of iets me raakt. De schilderijen van Vincent van Gogh raken me, omdat ik

'Het gaat mij nu veel meer om de intentie: schoonheid, liefde, licht en ruimte.'

onder controle krijgen. Terwijl je gewoon een nieuwe kans krijgt om een andere invalshoek te kiezen. Wat kan ik gegeven de situatie nu het beste doen? Nog intensiever is de beleving als je zelf het risico neemt dat er iets afbreekt. Als je dieper in de steen wilt doordringen, doordat je dan iets mooiers kunt maken en beleven, loop je letterlijk grotere afbreukrisico's. Sommige mensen schrikken daarvoor terug. Menigeen vindt het eng en weer anderen stellen de vraag of het wel mag. Niet of het kan, maar of het mag. Alsof de integriteit van de steen in het geding is. Mag je naar de kern van de steen of is het misschien: durf je op zoek te gaan naar je eigen kern? Net alsof anderen er iets van moeten vinden.

Het maken van een beeld is vergelijkbaar met het ontwikkelproces van mensen. Je bent zelf verantwoordelijk voor het proces. Durf je afscheid te nemen van gedrag of overtuigingen die je niet meer passen? Durf je de controle los te laten? Leonardo da Vinci verwoorde het door te stellen dat kunst juist leeft van beperkingen, maar

zo sterk zijn gemoedstoestand tijdens het maken ervan kan voelen. Maar ik kan ook geraakt worden door iets wat ik in de natuur zie of door een ontmoeting. Uiteindelijk gaat het bij elk beeld dat ik maak om mijn eigen proces met als mooie herinnering het beeld. Ik maak er een gedicht bij als afsluiting van het proces. Ik ben me dan meer bewust van wat het proces voor mij heeft betekend. Bij mijn laatste beeld, Wit Licht, heb ik veel mogen loslaten. Het brok albast woog 55 kilo. Onder andere door het afbreken van stukken steen weegt het uiteindelijke beeld maar 1,6 kilo. Het was een pittig proces om elke keer na een breuk weer liefdevol door te gaan met wat er nog wel was.'

Voor meer informatie:

Marjolein Berger-Vos, info@intotuition.nl

Reageren?

Pol Schevernels, schevernels@planet.nl